

[Landbrugsministeren]

herved taget skridt til et omfattende program, der skal føre til nedlægning og omstrukturering af ineffektive vinproducerende bedrifter, hvorved overskuddet af vin af ringe kvalitet nedskæres, produktion af kvalitetsvine fremmes og indkomstsituationen for de tilbageblivende vinproducerende bønder forbedres.

Det fører mig til omtale af yderligere tre ting. For det første udvidelsen af EF, for det andet strukturpolitikken og for det tredje den italienske regerings kritik af den fælles landbrugspolitik.

For så vidt angår udvidelsen af EF, har man aftalt en 5-årig overgangsperiode, dog en 7-årig for visse følsomme produkter fra Grækenland.

Grækenlands optagelse vil ikke skabe større problemer for den fælles landbrugspolitik. Problemerne vil blive større ved udvidelsen med Spanien og Portugal, og det skyldes især, at Spaniens produktionsmuligheder for vin, olivenolie, frugt, grønsager og andre Middelhavsprodukter vil kunne skabe nye overskudsprodukter.

En styrkelse og udbygning af strukturpolitikken er derfor nødvendig. Kommissionen har da også fremlagt et omfattende sæt af forslag, og de sigter på en styrkelse af de generelle strukturdirektiver og etablering af specielle strukturforanstaltninger, især i Middelhavsområdet. En del af disse forslag er allerede vedtaget. En styrkelse af strukturpolitikken er også nødvendig til supplerung og aflastning af markedspolitikken. Forhandlingerne om den fremtidige strukturpolitik fortsætter på det kommende rådsmøde.

Den italienske regering finder, at den fælles landbrugspolitik favoriserer de nordlige EF-lande. Den ønsker en bedre balance mellem udgifterne til de nordlige og de sydlige produkter og en kraftig forøgelse af midlerne til struktur- og investeringsstøtte.

Den italienske kritik er imidlertid ikke længere velbegrundet. Ud over de særlige strukturforanstaltninger, der især kommer Italien til gode, er der i de senere år foretaget væsentlige forbedringer i markedsordningerne for de særlige italienske produkter – det er frugt, grønsager, vin, oliven, tobak osv. – plus særregler, der begunstiger Italien med hensyn til korn, sukker, ost og oksekød. Dertil kommer, at landbruget i det nordlige

Italien ikke adskiller sig væsentligt fra landbruget i den nordlige del af EF.

Efter denne gennemgang af den aktuelle landbrugspolitik i EF vil jeg som afslutning fremhæve, at det er afgørende, at der ikke sker ændringer i de fundamentale principper, som må være grundlaget for den fælles landbrugspolitik også i fremtiden. Disse principper er, at det fælles marked må bevares med en fælles prispolitik, en fællesskabspræference og en fælles finansiering. Disse principper er afgørende forudsætninger for bevarelsen af et effektivt og levedygtigt dansk landbrug, der kan opretholde og udbygge landbrugsproduktionen til gavn for hele det danske samfund.

Ib Christensen (DR):

Jeg vil gerne takke ministrene for de redegørelser, vi har hørt, men vil dog sige, at vi fik jo ganske vist af udenrigsministeren en ret indgående beskrivelse af de aktuelle budgetproblemer, men mangelen og det kritiske punkt i ministerens redegørelse var jo nok, at redegørelsen mere var af teknisk end politisk art.

For så vidt angår landbrugsministerens redegørelse, synes jeg også, at vi fik en ret indgående beskrivelse af de aktuelle landbrugsproblemer, men der var sandt at sige ikke ret mange vurderinger af den fremtidige landbrugspolitik, som jo også er indeholdt i forespørgslen.

Jeg vil godt knytte nogle bemærkninger til udenrigsministerens tale. Ministeren sagde, at uden den fælles landbrugspolitik ville medlemslandene være nødsaget til at afholde udgifter til landbrugsformål over de nationale budgetter. Der kan vi jo altså konstatere, at uagtet man har en såkaldt fælles landbrugspolitik, så er der jo også i disse dage tale om, at der skal afholdes udgifter til landbrugsformål over de nationale budgetter, og at der jo i vidt omfang i de øvrige EF-medlemslande gives meget store nationale subventioner, skønt det er helt i strid med traktaterne. Dertil kommer, at vi jo ikke med sikkerhed kunne vide noget om dansk landbrugs vilkår uden for EF, og ingen kan derfor sige, i hvilket omfang det havde været rimeligt, politisk muligt og økonomisk nødvendigt at yde tilskud til det danske landbrug.